Звезден стил с марка „България"

От доста време, в гардеробите и колекциите от бижута на българския елит, заемат заслужено място творби на български дизайнери. Един от първите, завладяващи родния пазар, е Светлозар Пармаков. На 12 декември той представи уникалните си произведения – от областта на ръчно декорирания порцелан и ювелирното майсторство – в Българския културен институт в Прага.

Текст: Ели Мандажиева
Снимки: архив на Светлозар Пармаков

Светлозар Пармаков е роден в град Исперих. Завършил е Националната академия за изящни изкуства в София, специалност „Керамика". Първоначално работи като дизайнер в завода за фаянсови и подови плочки „Хан Аспарух", а по-късно създава собствено ателие за художествен порцелан. От 1997 г. е член на Съюза на българските художници. Има изложби в известни български галерии и в чужбина. Произведенията му се купуват от ценители по цял свят.

„Творбите му са едновременно наситени – и лаконични, забавни – и премерени, изящно крехки – и солидни, и прекрасно се вписват в съвременния интериор – каза на вернисажа Галина Тодорова, директор на Института. – А ключът към подкупващото въздействие на порцелановите му съдове се крие в подхода към играта с геометрични мотиви и в свободата, с която композира."

Ръчно декориран порцелан по уникална технология.

„Техниката, с която работя, няма аналог – казва Светлозар Пармаков. – Уникалното е в това, че гравирам върху суров порцелан. Общоприетият принцип е да се отлее, изпече, глазира с бяла глазура и след това да се рисува. Аз – както се пошегувах веднъж – скъсявам процеса и рисувам върху самия порцелан. След това го изпичам на много висок градус, който го превръща в стъкло. Тогава налагам върху него колоидно разтворени метали – сребро, злато, платина и други. По същество това е реплика на витража, на стъклописа върху порцелан."

Светлозар Пармаков създава авторски произведения, в които всички хрумвания са негови. Нетрадиционна е

и формата на съдовете, която измисля в момента. „Понякога от грешки стават най-уникалните неща. Когато счупя някое ръбче – съдът се купува пръв."

Орнаментиката, с която украсява съдовете, също е изцяло авторска. Интересното – както споделя – е, че където и да отиде, хората по цял свят „си я познават". В Ирландия намират нещо келтско, а в САЩ – индианско. „Не знам каква е. Всеки може да я определи сам. За мен тя е християнска, древновизантийска. С годините се развива, всеки път добавям нов орнамент и го рисувам по различен начин. За съжаление, хората, които правят орнаментика, се броят на пръсти. Не знам в България да има някой друг."

„Не заимствам. Черпя от фантазията си. Сядам и започвам да мисля, без никакви скици и проекти. Не знам какво ще направя. Започвам от една черта. Създаването на композиция е невероятна математика."

Лятна академия до Свещарската гробница.

Светлозар Пармаков има три ателиета, за да може да работи навсякъде, където се намира. Едното е в София, а другите две в провинцията.

Едно от ателиетата е във вилата му, която се намира близо до Свещарската гробница. То е отворено и за туристи и, особено през лятото, е пълно с чужденци, които идват да погледнат, да пият кафе и да купят нещо за спомен.

Тъй като е открил, че преподаването е друга негова тръпка, през лятото организира там Лятна академия, която не страда от липса на студенти.

Техническият университет му дава възможност да направи докторантура. За целта му предоставят ателие, където може да прави експерименти с порцелан от висока класа, който изисква специални пещи и много средства.

Лято'2012 в Страсбург.

В биографията му има безброй изложби, но в последно време са повече зад граница. Последната е в Страсбург. В началото на годината участва в конкурс, който определя кои художници ще имат право да излагат в Съвета на Европа през 2012 г. Той е един от спечелилите. „Гласуваха за мен от цяла Европа без дори да ме познават. Това много ме, зарадва, накара ме да се почувствам достоен, пълноценен. Бях там един месец. Изложбата, авторска, се състоя в пиковия час, когато

Орнаментиката е философия и математика.

заседава целият съвет. Отзивите също бяха невероятно добри."

Основният му пазар е в България. Има постоянна клиентела, която се разраства. „Реалист съм. Благодарен съм, че се издържам от моето хоби. Колко хора имат това щастие?"

Бил е атеист. Днес е вярващ.

Казва, че не случайно се занимава с орнаментика, тъй като в миналото орнаментиката е била създавана в прослава на Бог. Орнаментиката е философия и математика.

„Като студент бях атеист. Летях високо. Претендирах колко съм талантлив, какво изключително абстрактно изкуство създавам и как ще разбия света. След това чух един известен наш богослов да казва, застанал пред мои творби: „Виж какви бесове рисува това момче!" Онази нощ не можах да спя. На другия ден го потърсих и той ми отдели целия си ден. Разхождахме се в Борисовата градина и той ми говореше. Не знам какво стана, но на другата сутрин се събудих повярвал. Бях в четвърти курс и осъзнах, че не искам да правя празни неща, а нещо смислено и стойностно. Тогава реших, че ще се насоча към орнаментиката и тя започна да ми се удава с лекота."

„Оказа се, че плановете, които правим, нямат нищо общо с това, което Господ е наредил за нас. Понякога ми се струва, че определено нещо е най-доброто за мен и когато не ми се удаде – жаля. След време обаче ми се дава нещо друго и аз осъзнавам, че е по-добро от онова, което съм искал. Затова вече не правя планове и гледам да съм благодарен за това, което ми се случва. И най-добрата молитва, според мен, която е напълно достатъчна е: „Господи, нареди ми нещата както тебе е угодно!"

Спомня, си разговора с украинка, която се разплакала по време на негова изложба в САЩ. „Вас Господ ви обича!" – казала. „Господ обича всички!" „Но при вас си личи!". Тогава осъзнал, че това носи и голяма отговорност и че не славата е целта, а да правим нещо смислено и да носим радост на другите. „Начинът ни на живот се отразява в работите ни. В основата на онова, което правя, е желанието ми да радвам хората. Целта е да изпитваме радост от живота и от това, което ни заобикаля. Не обичам да провокирам. Не употребявам тази дума. Смятам, че изкуството трябва да е човешко и да радва душата на човека." ■